

ע"פ 36300/04/16 - זאב צובוטרו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 36300-04-16 זאב צובוטרו נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
מערערים	זאב צובוטרו
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה במחוז המרכז (כב' הש' מגי כהן) בגדרה דחה את בקשת המערער לביטול פסק דין שניתן בהעדרו (להלן: "**פסק הדין**").
2. נגד המערער הוגש כתב אישום, המייחס לו ביצוע עבירה של נהיגה ברכב מסחרי שמשקלו הכולל עולה על 10,000 ק"ג, בכביש שיש בו שני נתיבים וכניסה לצומת שלא מהנתיב הימני ביותר, בניגוד לתקנה 36(ה) לתקנות התעבורה. זאת לאור בקשתו להישפט בעקבות הודעת קנס שקיבל.
3. הדיון נקבע ליום 22/3/16 בשעה 08:30 ואולם המערער לא התייצב.
- לאחר שנחה דעתו של בית משפט קמא כי המערער זומן כדין מצא להרשיעו בהעדרו. כמו כן ונוכח עברו התעבורתי, אותו הגדיר בית משפט קמא, כמכביד ביותר, הטיל על המערער קנס בסך של 1,500 ₪, פסילה בפועל למשך 45 ימים ופסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים.
4. בקשה שהגיש המערער לבית משפט קמא לביטול פסק הדין נדחתה. נקבע כי המערער זומן כדין, בשים לב לכך כי אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש". כמו כן כי לא ייגרם למערער עיוות דין היה ופסק הדין יעמוד בעינו, נוכח כפירתו או בהיבט הענישה שהוטלה עליו.

נימוקי הערעור

5. המערער לא התייצב לדיון מאחר ולא זומן כדן ולא קיבל כל מסמך המורה על מועדו. שאחרת לבטח היה מתייצב להליך שיזם, בבקשתו להישפט.
6. הותרת פסק הדין על כנו יגרום למערער עיוות דין. שכן בפיו טענות הגנה המקימות סייג לאחריותו הפלילית. זאת בהקשר לנסיבות בהן נאלץ לסטות במהרה לנתיב האמצעי, לאחר שנתיב הפניה שמאלה נחסם במפתיע, באופן שלא איפשר לו לעבור לנתיב הימני, טרם הצומת הבא.
- כן נטען לעיוות דין נוכח הענישה המחמירה שהוטלה על המערער, בהיבט הפסילה וביתר שאת בעת שמטה לחמו נסמך על הנהיגה.
7. בית משפט קמא החמיר בעונשו של המערער מעבר לרכיב הקנס, בלא שהמערער יודע מבעוד מועד כי הוא צפוי לכך, היה ויבקש להישפט.

תשובת המשיבה

7. המערער זומן כדן ולא סתר את חזקת המסירה.
8. לא נגרם למערער עיוות דין שכן מודה למעשה בביצוע העבירה. כך גם בהיבט הענישה בשים לב לעברו הפלילי המכביד מאד ולאופי הרשעותיו הקודמות, המצביעות על נהיגה בלתי זהירה.

דיון והכרעה

9. אמות המידה המנחות את בית-המשפט בבואו להכריע בבקשה לביטול פסק-דין נקבעו בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**"). הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש למשפטו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק-הדין.
- תנאים אלה ייבחנו על ידי בית המשפט לאור תכליתו של סעיף 240 לחוק - יעול ההליך הפלילי בעבירות קלות ובשים לב לנטל המוטל על כתפיו של נאשם שנשפט בהיעדרו, לשכנע את בית-המשפט כי מתקיימים בעניינו טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש (רע"פ 9142/01 **איטליא נגד מדינת ישראל** (2.10.2003) (להלן: "**עניין איטליא**").

10. בדין קבע בית משפט קמא כי יש לראות במערער כמי שזומן כדן ולא התייצב ולא עלה בידו להוכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.
11. על פי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, בעבירה בה הורשע המערער רואים את ההזמנה למשפט כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, בחלוף 15 ימים מיום שנשלחה בדואר רשום. זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה.
12. אישור המסירה המצוי בתיק בית משפט קמא נושא את מספר הדו"ח עליו ביקש המערער להישפט, את מועד הדיון, פרטי המוסר ותאריך המסירה ואת כתובת מגוריו הרשומה של המערער, אשר גם לשיטתו דברי דואר אחרים, דוגמת הודעה בדבר קבלת בקשתו להישפט כמו גם הודעת הקנס, מצאו אליה את דרכם. משכך עומד אישור המסירה שחזר בציון "לא נדרש", בתנאי תקנה 44א דלעיל ומהווה זימון כדן.
13. לא עלה בידי המערער לעמוד בנטל המוטל על כתפיו לסתור את חזקת המסירה ולהוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלעשות כן. בה בעת שכלל טענותיו בהקשר לזה לא גובו בראיות ונותרו בעלמא.
14. אף לא עלה בידי המערער להוכיח כי יהא בהותרת פסק הדין על כנו כדי לגרום לו לעיוות דין. המערער הודה למעשה בביצוע העבירה. גם טענותיו בדבר נסיבות ביצועה, העדר סיפק בידו לשוב בבטחה לנתיב הימני, לאחר שהתחוויר לו במפתיע כי הפניה שמאלה נחסמה, אינן מקימות סייג שהוא לאחריות הפלילית.
15. באשר לענישה שהוטלה על המערער, נקבע בע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.2013) כדלקמן:
- "מושכלות יסוד הן כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית בכל הנוגע למידת העונש, אלא במקרים חריגים, בהם נפלה טעות מהותית בגזר דינה של הערכאה הדיונית או שיש בו סטייה ברורה ממדיניות הענישה המקובלת בנסיבות דומות..."**
16. עניינו של המערער אינו נמנה עם מקרים חריגים אלה, בשים לב לעברו הפלילי המכביד, הכולל 83 הרשעות קודמות, לרבות מהעת האחרונה ואין בנסיבות האישיות ובהיות מטה לחמו נסמך על הנהיגה כדי להטות את הכף לקולה.
17. ב"כ המערער טען בנוסף כי בית משפט קמא החמיר בעונשו של המערער בלא שידע מבעוד מועד כי

הוא צפוי לכך, היה ויבקש להישפט.

טענה זו לא הועלתה בבית משפט קמא אלא לראשונה במועד הדיון בערעור ואך מטעם זה דינה להידחות.

מעבר לנדרש יצוין כי ב"כ המערער סומך ידיו בהקשר זה על רע"פ 5465/13 **אלעזר מור נ' מדינת ישראל** (15.12.2014). דא עקא כי ברע"פ 5258/14 **חיים סמימי נ' מדינת ישראל** (3.8.2014), המאוחר לו, צוין כי אין לראות באמור ברע"פ 5465/13 משום הלכה אלא אך פירוט של הצעת בית המשפט העליון למדינה, בעניין שעודנו מצוי בבירור וטרם הוכרע.

17. לאור סך כל האמור לעיל דין הערעור להידחות.

ניתן היום, ד' תשרי תשע"ז, 06 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.